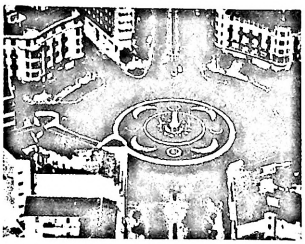

Navarra

proletaris de tots els països: uniu-vos!

treball

òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 370 Barcelona, 3 de juliol del 1973 PREU: 5 Ptes.

UN GRAN PAS CAP A LA VAGA GENERAL, CAP A LA LLIBERTAT

EDITORIAL

Durant nou dies la classe obrera de Pamplona i la seva zona industrial ha estat protagonista d'una VAGA GENERAL en la qual "van parar la totalitat de les empreses situades a la capital navarra, així com la major part de les de les zones industrials de la província".(Revista MUNDO, 30-VI-73).

Un milió sis-cents mil hores de treball no realitzades, uns 50 milions de pessetes en salaris i una producció bruta paralitzada que es valora en uns 170 milions de pessetes, és el cost en xifres que d'aquesta impressionant acció obrera recullen els diaris.

L'element motor d'aquesta vaga general ha estat el prolongat combat dels treballadors de MOTOR IBERICA, en lluita des de finals del 1972. Per les seves reivindicacions, contra els acomiadaments i les sancions arbitràries d'un patró de presa, JUAN ECHEVARRIA PUIG, el mateix que va acomiadar CAMACHO de la PERKINS de Madrid i el va denunciar a la policia.

Entorn de la lluita d'aquest destacament proletari -compost solament per uns 200 treballadors- i a partir de la seva tancada en l'església de Sant Salvador, s'inicia la gran vaga general solidària que el divendres 15 de juny pren característiques de VAGA NACIONAL quan s'hi sumen els més diversos sectors de la població de Pamplona: comerciants, empleats, professionals, serveis, funcionaris, l'Església amb els bisbes de la zona al capdavant, la joventut -que ha jugat un paper fonamental en les accions

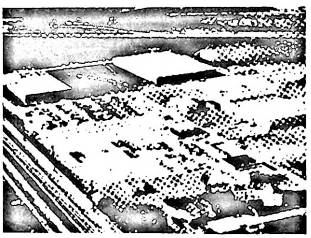

al carrer- les dones, fins i tot els nens...

El govern de Carrero Blanco, amb una setmana escassa d'existència en produïrse els esdeveniments, apareix encara més feble i aïllat, a la defensiva, sorprès i desbordat per aquesta poderosa lluita de masses a la Navarra que un dia fou avançada de la sublevació franquista contra la República i que avui es col.loca als primers rengles de la lluita per l'enderrocament de la dictadura. El propi ministre d'Informació ho va reconèixer així a la sortida del Consell de Ministres del dia 15 de juny en dir que el conflicte tenia "un grau extraordinari de politització".

Malgrat les amenaces governamentals de "mantenir inexorablement l'ordre públic" i al desplegament de forces repressives, han estat els treballadors navarresos a l'ofensiva, amb el suport de la majoria del poble, els qui han aconseguit d'imposar en allò essencial les seves condicions i han assolit així una transcendental victòria per a ells i per a tot el proletariat, per a la causa de la llibertat.

Analitzar, discutir, assimilar i incorporar a l'experiència del proletariat i dels pobles d'Espanya les múltiples ensenyances dels 9 dies de VAGA GENERAL a Pamplona, és una tasca urgent i de primera importància, en l'actual situació política, pel moviment obrer organitzat, per la classe obrera en general, per totes les forces democràtiques i revolucionàries. L'article publicat en aquest mateix número de TREBALL amb el títol PAMPLONA, ALGUNES LLIÇONS DE LA VAGA GENERAL, és un primer pas en aquesta direcció.

La principal ensenyança és, sens dubta, com es diu en la crida del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya, que "EL QUE HA PASSAT A PAMPLONA MOSTRA FINS A QUIN PUNT HAN MADURAT LES CONDICIONS PER A LA VAGA GENERAL I LA VAGA NACIONAL, FINS A QUIN PUNT SÓN A LA VIDA MATEIXA DEL PAIS. S'APROPA EL DIA EN QUE AQUESTES ES PRODUEIXIN NO A UN SOL LLOC, SINÓ A TOTS A LA VEGADA, I LLAVORS HAUREM ACABAT AMB EL RÈGIM FEIXISTA".

Cal que la classe obrera i el poble de Catalunya, els comunistes en primer terme, tinguem clara consciència d'aquesta situació i obrem en conseqüència, que complim amb les responsabilitats històriques que ens corresponen. Ens hem de preguntar: ¿Quines conseqüències polítiques hauria tingut que a Barcelona, a Catalunya, la classe obrera, amb el suport de

(segueix a la pàg. 2)

Editorial

(ve de la pàg. 1)

les àmplies masses populars, s'hagués llançat també a la VAGA GENERAL per les seves pròpies reivindicacions i en solidaritat amb Pamplona, en aquests mateixos dies que Navarra es trobava paralitzada? Un fet de tal magnitud pot esdevenir el detonant de la VAGA GENERAL POLÍTICA i de la VAGA NACIONAL, l'impuls més decisiu per la realització del PACTE PER LA LLIBERTAT. a tots els pobles d'Espanya. Pot esdevenir el factor determinant de la liquidació de la dictadura i de la conquesta de la democràcia.

Assolir aquesta capacitat de resposta ràpida, àgil i decidida, que ens permeti d'aprofitar al màxim qualsevol conjuntura favorable que es produeixi a Catalunya o a qualsevol punt de l'Estat espanyol, exigeix estendre i coordinar molt més les lluites diàries, desenvolupar la unitat obrera i democràtica, elevar l'esperit solidari, passar decididament a l'ofensiva a tot arreu, no donar un moment de respir al règim franquista en descomposició, ni a qualsevol forma de continuisme.

Solidaritat amb Navarra

Junt amb la solidaritat explícita de lluita, juntament amb l'impuls de tot el combat obrer per totes les reivindicacions (i incorporant l'exemple estimulant i alliçonador de Navarra), és important desenrotllar una àmplia campanya de solidaritat econòmica. La COORDINADORA GENERAL de COMISSIONS OBRERES D'ESPANYA ha encapçalat aquesta campanya amb un primer lliurament de 50.000 pts. S'han començat a recollir diners a diverses empreses de Barcelona, el Baix Llobregat, Mataró. CAL DESENROTLLAR MOLT MES LA CAMPANYA SOLIDARIA AMB LA VAGA GENERAL DE NAVARRA.Entre els obrers i pertot arreu!

RADIO ESPANYA INDEPENDENT

NOVES ONDES

De 7 h. a 7,55 h.: 21, 25, 30 y 39 metres

De 14 h. a 15 h.: 17, 19, 21 y 25 metres

De 17 h. a 0,15 h.: 21, 25, 30 y 39 metres

BARCELONA

Els barris a l'Ajuntament

El 28 de juny tingué lloc el primer Plè municipal presidit per Enric Masó, el nou batlle de Barcelona. A l'Ajuntament, 150 veïns de diversos barris de Barcelona feien acte de presència a les 10 del matí, malgrat ser hora de feina. Es tractava de fer escoltar la veu del poble, de denunciar les deficients condicions de vida a les barriades, de lliurar les plataformes reivindicatives elaborades en assemblees.

Des de primera hora del matí els veïns feien cua per entrar. Tot i que en teoria els plens són oberts, la realitat és una altra. A més de destinar al públic només 40 places, l'Ajuntament fa que el màxim nombre de llocs possibles siguin ocupats per funcionaris. Això ja va ser visible en l'últim plè de Porcioles, i aquest cop una vintena de "socials" i municipals de paisà ja estaven instal.lats; així i tot, van poder entrar una vintena de veïns, dos representants per barriada de Trinitat, la Guineueta, les Corts, Sants, Gràcia, Sant Andreu, Horta, Verdum, etc.

A dintre, sense altaveus -estaven espatllats, curiós, oi?- comença la farsa. El primer tinent d'alcalde, Félix Gallardo, es passa una hora parlant... de nous impostos! No es tractà cap dels greus problemes que afecten el poble, fins que a les 12 una veïna de la Guineueta es va aixecar i va interpel.lar el batlle acusant-lo de no tractar de cap dels problemes reals de Barcelona i, en particular, del Pla Parcial de Trinitat. La resposta indigna fou que ho portessin per escrit. Com si no fossin centenars els escrits que les diverses barriades de Barcelona han portat a l'Ajuntament! Els municipals volgueren intimidar la noia i expulsar-la, però la seva actitud decidida i la dels seus companys ho van impedir.

A fora la resta de veïns esperava el resultat del Plè. A les 12'30, a la vista de la seva inoperància, els de dintre decideixen sortir, i tots junts es manifesten des de la Plaça de St. Jaume fins al Pla de la Boqueria, portant els de cada barri pancartes al.lusives als seus problemes: VOLEM UN INSTITUT ALS TERRENYS DE LA PEGASO (Sr.Andreu), AL BATLLE NO LI AGRADARIA VIURE AMB RATES, A NOSALTRES TAMPOC! (Trinitat), QUE NO HI HAGI DIFERENCIES DE TRACTE ENTRE ELS BARRIS DELS TREBALLADORS I ELS ALTRES.

El públic acollia amb mostres de simpatia la manifestació. La policia, present, no intervingué. Aquesta mobilització és fruit de totes les lluites a les barriades, de la consciència popular de que els nostres problemes només els podrem resoldre nosaltres amb la nostra acció unida. Es el resultat de nombroses assemblees celebrades els darrers mesos a Barcelona, on s'han anat elaborant les diverses plataformes reivindicatives, com són:

- .la dels veïns de la OBRA SINDICAL DEL HOGAR de la Trinitat, que no paguen els lloguers des de fa un any, juntament amb altres 4 grups de la OSH de tot Catalunya;
- .la dels veïns de ST. ANDREU, amb l'exigència d'escola gratuïta i de construcció d un institut;
- .la dels veïns del carrer Joan Güell, a SANTS, novament amenaçats de trobar-se al carrer el 9 de juliol després d'un any d'angoixa i que no pensen deixar llur vivenda si no se'ls en garanteix una de nova al barri i amb un lloguer no superior al 10% del salari;
- .la dels habitants del POBLE SEC, que el dia 20 van fer una assemblea de 300 denunciant el Pla Parcial que significaria l'expulsió de les seves cases.

Totes aquestes i d'altres plataformes reivindicatives constitueixen ja avui una alternativa ciutadana i democràtica a la Barcelona d'en Porcioles i en Masó, a la Barcelona dels grans negocis immobiliaris i de l'especulació. Cal avançar per aquesta via encara més, per tal que els barcelonins facin seus els problemes existents a la ciutat, que facin seva l'ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA de Barcelona.

Presos polítics
Vaga de la fam a Sòria

27 homes, presos polítics, empresonats a Sòria, que sumen un total de 800 anys de condemna, han posat en joc llur pròpia vida durant 13 dies de vaga de la fam per tal d'exigir desesperadament, dramàticament, un tracte mínimament humà en la seva captivitat.

El director de la presó, LAFUENTE RODRIGUEZ, ha replicat amb la tortura, l'apallissament - a Gorostidi li han trencat un braç -, les cel.les de càstig -80 dies incomunicats de familiars i advocats, sense assistència mèdica -, la dispersió a presons més "dures".

La crida angoixosa dels presos polítics de Sòria ha arribat a l'opinió pública internacional i, malgrat el silenci de la premsa espanyola, a una part del nostre poble.

Des del primer moment totes les organitzacions polítiques de Catalunya, el Secretariat de l'Assemblea de Catalunya, les CC.OO., els moviments de masses en general, han informat ràpidament, en la mesura de llurs possibilitats, de les notícies que es filtraven de la presó. Institucions, personalitats, professionals, intel.lectuals, directors de periòdics, etc., han conegut el detall del que passava a Sòria. Els qui no s'han pronunciat no poden al.legar ignorància.

Aquesta rapidesa informativa ha permès de realitzar una mobilització més àmplia que d'altres vegades a favor dels presos polítics, per llurs reivindicacions, per l'AMNISTIA: s'han enviat milers de targes de pro_testa a les autoritats, s'han fet assemblees, un grup de persones s'ha desplaçat a Sòria, s'han llegit homilies en algunes esglésies(St. Andreu, Bon Pastor) demanant públicament l'amnistia. Els priors de les ordres religioses s'han adreçat des de Barcelona al director de la presó de Sòria protestant pels maltractaments i donant suport a les peticions dels presos. Aquesta mobilització suposa un pas endavant de la sensibilitat popular, ciutadana, unitària, per la situació dels presos polítics, per l'AMNISTIA, un dels punts essencials de l'alternativa democràtica. PERO NO N'HI HA PROU...

Sòria no es un cas aïllat

El règim ha convertit les presons, com als anys 40, en autèntics camps de concentració on es tortura i es pretén anihilar els empresonats polítics. No són casuals les vagues de la fam efectuades a Alcalà, Basauri, Sòria... ni les notícies inquietants que en aquest sentit ens arriben des de Jaen, Pamplona, Zamora.

Recentment, des de la MODEL de Barcelona els presos polítics han fet arribar a l'opinió pública dos documents en els quals descriuen llur situació i fan una crida urgent a la solidaritat amb ells. A la Model del director TOCA les coses segueixen com amb LA MORENA: els companys incomunicats entre ells, dispersats per diferents galeries, barrejats amb els pitjors delinqüents, castigats amb freqüència, amb la correspondència censurada i la lectura de premsa restringida, en pèssimes condicions sanitàries... A la presó de dones, de la Trinitat, sota la batuta de les monges "croades", la situació de les detingudes encara és pitjor.

La REPRESSIÓ PENITENCIÀRIA pot actuar amb aquesta duresa perquè encara no hem estat capaços d'arrenear profundes mobilitzacions de masses en contra d'ella, de manera oberta i decidida. Perquè no lliguem prou la lluita contra la repressió concreta a les fàbriques, als barris, etc., amb la lluita per l'AMNISTIA, per l'ESTATUT DEL PRES POLÍTIC. Perquè no discutim prou a cada lloc i concretament QUÈ FER PER ALS NOSTRES GERMANS EMPRESONATS?

Allà on es lliura la batalla contra la repressió, aquesta retrocedeix. I el règim, avui, com una bèstia acorralada, només pot desfermar-se en els soterranis llòbrecs de les comissaries, o en la impunitat de les cel.les de càstig, sòrdidament, en l'obscuritat. Treiem a la llum pública les seves monstruositats, suscitem un ampli moviment d'opinió, posem en primer pla de la lluita contra la repressió les reivindicacions dels presos polítics i l'obligarem a retrocedir.

Aprofitem bé l'experiència d'aquests dies per multiplicar el nombre d'assemblees informatives a fàbriques, barris, col.legis professionals, esglésies. Reforcem la influència de les Comissions de Solidaritat i d'Amnistia. Exigim responsabilitats criminals als directors de presons. Interpel.lem el Govern. Que l'Església catalana alci la seva veu amb una força més gran a favor de l'amnistia, seguint l'exemple que li ofereixen tants cristians i personalitats catòliques.

SOLIDARITAT MASSIVA AMB ELS PRESOS POLÍTICS!

Solidaritat amb els de la Tèrmica Amnistia!

La lluita per l'AMNISTIA, per la llibertat dels presos polítics, contra la repressió penitenciària, compromet primer de tot a la classe obrera, que té un gran nombre dels seus dirigents empresonats, subjectes a peticions fiscals i a condemnes monstruoses. CAMACHO i els seus companys, PEDRO LEON, SALGADO, CABALLERO i tants altres són víctimes de les iniquitats brutals de les institucions penitenciàries.

La lluita de la classe obrera aproxima la fi de l'opressió i, amb ella, l'alliberament dels presos polítics. Però això no exclou que en les batalles de cada dia no hi hagi de ser present, OBERTAMENT, l'exigència de la LLIBERTAT DELS COMPANYS EMPRESONATS, la preocupació pel tracte que aquests reben a la presó. Això respon a la solidaritat proletària. El moviment obrer ha d'informar a les assemblees, als butlletins, de l'estat dels companys empresonats. Cal discutir i organitzar, amb iniciatives concretes, llur defensa. Cal promoure comissions de treballadors i d'altres ciutadans per visitar les autoritats i exigir-les un millor tracte penitenciari per als presos i la seva LLIBERTAT. Aquestes comissions han d'influir sobre tots els sectors, difonent la preocupació pels presos.

Quatre obrers de la TÈRMICA estan sota l'amenaça d'un consell de guerra: EZQUERRA, MORENO, LOZANO i FARRERO; mentrestant estan sotmesos a les condicions denigrants de vida de la Model.

La classe obrera no pot consentir aquestes veracions. Ha de vessar tots els seus esforços solidaris en la seva defensa. Cal discutir la situació d'aquests companys a les fàbriques, als barris, a totes les poblacions de Catalunya. Hem de contribuir a fer que la classe obrera, el moviment democràtic i popular alcin ara més vigorosament que mai l'exigència d'AMNISTIA.

NO AL CONSELL DE GUERRA!
LLIBERTAT PER ALS DE LA TERMICA!
AMNISTIA!

NAVARRA

Algunes lliçons de la vaga general

La premsa legal ha publicat nombroses informacions sobre la VAGA GENERAL i la VAGA NACIONAL a Navarra. L'extensió i la veracitat de moltes d'aquestes notícies és ja un triomf important de la lluita obrera. També han estat abundants les referències a aquesta lluita en les publicacions clandestines del moviment obrer i de les forces d'oposició, en particular de la COORDINADORA GENERAL DE COMISSIONS OBRERES. Amb les notes següents intentem de tornar sobre algunes de les dades d'aquestes lluites, tot tractant de donar més elements de reflexió sobre una gran batalla de la classe obrera.

Entenem que la VAGA GENERAL DE PAMPLONA ha de ser un punt de referència important per al conjunt del moviment obrer, per a tot el moviment de masses.

• Antecedents

Navarra és una regió amb un proletariat de formació relativament recent, on les accions de lluita oberta han estat infreqüents fins als anys 70. Les primeres accions que hi han esclatat han tingut de seguida un notable nivell de combativitat: AUTHI, IMENASA, SUPER-SER, POTASAS, BENDIBERICA.

Enguany s'havia produït, el mes d'abril, la important vaga de POTASAS DE NAVARRA, en la qual apareixien elements decisius en el procés d'accions que han dut a la VAGA GENERAL: àmplia utilització de les possibilitats legals, enfrontament obert entre el Consell Provincial de Treballadors i el Governador Civil i, sobre tot, ASSEMBLEES, formes obertes de discussió i organització obreres.

MOTOR IBERICA, empresa mitjana amb 250 treballadors, ha tingut un clar paper dirigent. La seva lluita va començar amb la REIVINDICACIÓ CONCRETA d'una paga extra que l'empresa pretenia escamotejar interpretant a la seva manera el darrer conveni. La MAGISTRATURA va pronunciar-se a favor dels treballadors. I davant la negativa patronal i les mesures repressives en contra dels càrrecs sindicals, ESCLATA LA VAGA. En el seu desenvolupament aquesta vaga té trets molt significatius del nivell en què es troba la classe obrera, com és la ferma oposició al trasllat de maquinària cap a Egea de los Caballeros segons pretenia l'empresa (que li ha costat l'abertura d'un expedient per part de la Delegació del Treball), la "recepció" feta al Ministre de Treball, posant-se els treballadors als dos costats de la carretera d'ESQUENA a la comitiva ministerial, i, a més, l'ampli treball de difusió de la lluita per tot Pamplona, promovent lluites durant el mes de maig a nombroses empreses que constituïen una evident PREPARACIO combativa de la VAGA GENERAL posterior.

• Utilització de les possibilitats legals

En examinar el desenrotllament de les lluites és just afirmar que Navarra és un dels llocs on els dirigents obrers han sabut utilitzar millor les POSSIBILITATS LEGALS, no sols com instrument d'INFORMACIO, de SENSIBILITZACIO, de COORDINACIO, de MOBILITZACIO, d'ORGANITZACIO de LA LLUITA, no sols amb assemblees a les empreses i als locals del Sindicat, no sols amb reunions de representants de diverses empreses als locals de la CNS per concretar el desenrotllament de l'acció, sinó també arribant a desenrotllar les pròpies possibilitats legals per imposar una NOVA legalitat DEMOCRATICA, una "legalitat de fet". Un exemple n'ha estat la reunió dels 160 delegats de les 80 empreses principals en lluita, que ha NEGOCIAT DE PODER A PODER AMB LA PATRONAL, tot informant la població a través de la premsa legal, dirigint la vaga general i imposant una victòria important. Per aquest fi, han trobat suport en el Consell Provincial de Treballadors, que ha facilitat la reunió i s'ha enfrontat novament amb el governador. I evidentment això no ha significat "abandonar" les possibilitats legals en un moment donat, "esgotar-les", sinó DESENROTLLAR-LES fins a DESBORDAR LA LEGALITAT FEIXISTA per imposar la LEGALITAT DELS TREBALLADORS.

No es tracta de donar aquesta experiència - ni cap altra - com a recepta, però sí de tenir en compte que en el desenrotllament de la lluita de masses, degut a la demagògia de sectors cada vegada més amplis de la burocràcia verticalista - demagògia no "integradora" del moviment obrer, sinó "desintegradora" del sistema - i degut a les contradiccions al si del propi aparell de poder feixista, hi ha les condicions per tal que es generalitzi aquest tipus d'experiència.

I això no obstant val la pena recordar aquí que les COMISSIONS OBRERES de Navarra havien cridat al boicot a les eleccions, i que el boicot havia estat important a nombroses empreses. Ara bé, com que aquell boicot NO SERVIA per a la lluita, al moment d'actuar els treballadors s'han anat agrupant entorn dels càrrecs sindicals honestos i combatius, els han recolzat, han buscat suport en ells per impulsar l'acció. I ha estat d'aquesta manera (no sols a través de les "estructures" de les CC.OO.) com han estat ORGANITZADES, COORDINADES, i DIRIGIDES pràcticament totes les accions que han dut a la VAGA GENERAL de Pamplona.

També és de justicia indicar que van apareixent rectificacions a aquesta actitud. Així, la COMISSIO OBRERA de POTASAS DE NAVARRA, en analitzar les darreres lluites a les mines, afirmava en un document la necessitat d'un "canvi de tàctiques", i que la COMISSIO havia decidit d'"afegir-se a la decisió que havien pres els treballadors de lluitar per imposar càrrecs sindicals honestos i combatius" (els subratllats són nostres). Sense por a exagerar, cal destacar que de fet les COMISSIONS OBRERES han estat a la majoria de les empreses, han dirigit les lluites, i que la seva EXPRESSIO MES ALTA l'han constituïda, en plena vaga general, els 160 delegats (la meitat amb algun càrrec sindical) de les 80 principals empreses, autèntica COORDINADORA PROVINCIAL de les COMISSIONS OBRERES de les fàbriques de Navarra.

• Convocatòria de la vaga general

Els representants (fonamentalment càrrecs sindicals) de les principals empreses que ja havien realitzat ATURS i RECOLLIDES DE DINERS en solidaritat amb MOTOR IBERICA, s'havien reunit freqüentment als locals de la CNS. El governador va ordenar de tancar el sindicat durant aquells dies (després el va haver de tornar a obrir per a la reunió dels 160 i

les assemblees posteriors). El dia 13 es reuneixen aquests dirigents obrers i DECIDEIXEN GENERALITZAR la vaga a tot Pamplona l'endemà. Per fer-ho compten amb una GRAN FORÇA ORGANITZADA: els treballadors en acció, mobilitzats, a les seves empreses. La mateixa tarda i l'endemà. piquets obrers de masses, amb milers d'organitzadors, recorren els carrers de la ciutat i el seu cinturó industrial. CONVOQUEN, AGITEN, MOBILITZEN, ORGANITZEN tota la classe obrera navarra. ES LA VAGA GENERAL! I el divendres 15 s'hi afegeix pràcticament tota la població: bancs, comerços, mercats, bars, espectacles, escoles. Tota Pamplona i moltes altres poblacions navarres són PARALITZADES.

•Aïllament del règim

De la lluita de masses en primer lloc però també de les notes oficials del governador (arrogant la primera i més suaus les posteriors), la declaració pluriquejant de la Diputació, les homilies dels bisbes i de tota l'església, les preses de posició del Consell Provincial d'Empresaris, els comentaris de la premsa legal, de tot plegat se'n desprèn una conclusió clara: AÏLLAMENT DEL REGIM, DEL GOVERNADOR, DEL PROPI GOVERN, QUE PRENIA POSSESSIÓ EL DIA QUE VA COMENÇAR LA VAGA GENERAL DE PAMPLONA!

"El Pensamiento Navarro" ho resumia molt bé en el seu editorial del dia 21:

"POT DIR-SE QUE L'AUTORITAT GOVERNATIVA HA REACCIONAT DE MANERA GAIREBE SOLITÀRIA..."

Fins i tot els empresaris, en declarar-se "impotents" per fer cedir MOTOR IBERICA enfront de les exigències dels treballadors, en declarar-se disposats a no aplicar sancions, a guardar els llocs de treball als detinguts, a oferir fins i tot feina als acomiadats de MOTOR IBERICA, han manifestat no certament un "amor platònic" a la classe obrera, sinó la repulsa que mereixen als ulls de sectors cada vegada més importants dels capitalistes espanyols les mesures feixistes (personificades en aquest cas per ECHEVARRIA, el secretari general de MOTOR IBERICA) en les condicions polítiques actuals degut a la seva INUTILITAT per frenar la lluita de masses.

•Capacitat de negociació. Victòria

Una prova clara de la fermesa, coherència, grau d'organització i consciència col. ectiva de classe de la lluita obrera de Navarra la tenim en la seva CAPACITAT DE NEGOCIACIÓ. El fet que una vaga general d'aquestes dimensions, en un país feixista, hagi arribat a la seva fi per un acord clar dels REPRESENTANTS dels treballadors, després de negociar amb els empresaris i de sotmetre a discussió i aprovació a les assemblees de les fàbriques el retorn al treball en les condicions acordades, és extraordinàriament important.

I és més important encara per la VICTORIA aconseguida amb el compromís dels empresaris de no imposar sancions de cap mena (reduint a un dia la imposada anteriorment a AUTHI), de pressionar per tal que els detinguts siguin deixats en llibertat (molts d'ells estan sortint) i de conservar-los el lloc de treball, de garantir - empresaris i Diputació - salari i feina als possibles sancionats o acomiadats de Motor Ibérica.

No és una victòria TOTAL, però és una gran victòria, en un combat que continua. Continua contra la intransigència de Motor Ibérica. I continua per legalitzar els drets obrers imposats en la pràctica durant la VAGA GENERAL d'aquests dies, és a dir PER LEGALITZAR LA LLIBERTAT, per liquidar la dictadura, per imposar L'ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA.

horitzons

Ha sortit el nº 26 de NOUS HORITZONS.

(Primer i segon trimestre del 1973)

Alguns dels treballs que conté:

- En el cinquantenari de la mort del Noi del Sucre, per Rafael Vidiella.
- El comissari Francesco Scotti, per A.Artís.
- Palestina, una nació sense territori, per M.R.
- Picasso l'heroi, per Antoni Tàpies.

i altres interessants articles, crítica de llibres, documents...

COST DE LA VIDA

PUJA AL MAIG: 1'47 %

Que es descompon així:

Alimentació.....	1'94 %
Vivenda.....	1'25 %
Vestit i calçat....	1'23 %
Despeses de casa...	1'02 %
Despeses diverses..	0'78 %

El mes de maig ha superat a l'abril, que sobre el març ja va tenir un augment de 1'1'42 %. En el que portem d'any ja hem "avançat" un 4'63%. En això de l'encariment de la vida sí que anem endavant!

I cal tenir en compte dues coses: una, que els mesos tradicionalment més cars de l'any no són els transcorreguts, sinó els que vindran. I l'altra, que les que hem citat són dades oficials, de l'Institut Nacional d'Estadística, evidentment afaitades. Segons aquesta mateixa font hi ha hagut augments, en alimentació, de més d'un 20% i d'un 25%, com són els de les taronges i dels tomàquets. I mentrestant els pagesos cada dia cobren menys.

I que no se'ns digui que això passa a tot arreu, que la inflació és un mal general al món. Ja ho sabem; però a Espanya som els campions. Vegi's, segons dades de l'OCDE:

	Percentatges d'augment dels preus de consum	
	any 1972	d'abril 72 a abril 73
Canadà.....	4'8	6'6
Estats Units..	3'3	5'1
Japó.....	4'5	9'4
França.....	5'9	6'-
Alemanya..... (R.Federal)	5'8	7'5
Itàlia.....	5'7	9'6
Regne Unit....	7'1	9'2
Bèlgica.....	5'4	7'1
Holanda.....	7'9	7'6
Dinamarca.....	6'6	7'7
Austria.....	6'3	7'7
Noruega.....	7'2	7'7
Suècia.....	6'-	6'1
Suïssa.....	6'7	8'4
ESPANYA	8'3	9'7

CONTRA LA REPRESSIO PATRONAL

La lluita contra els acomiadaments és un dels fronts fonamentals del combat obrer. A gairebé totes les grans lluites s'ha fet retrocedir aquest tipus de repressió. Un exemple en són les diverses victòries de SEAT i dels treballadors d'altres empreses.

La pressió obrera i ciutadana sobre la Magistratura del Treball, la pròpia descomposició de tot l'aparell feixista, ha significat que en nombrosos judicis (particularment els lligats a les grans batalles obreres) els magistrats hagin donat la raó als treballadors i que fins i tot hagin argumentat aquesta decisió amb raonaments que poden ser una ajuda valuosa per impulsar noves lluites. En aquest sentit han estat significatius els judicis de COPISA (Tèrmica de St. Adrià), ACSA i d'altres. El d'ACSA és interessant perquè el magistrat ha afirmat el DRET i el DEURE dels càrrecs sindicals, en els moments de lluita, d'estar AMB ELS TREBALLADORS, de RECOLLIR i DEFENSAR les seves reivindicacions.

Aquests dies estan previstos diversos judicis: SEAT (ajornat una vegada en sentir-se desbordat el magistrat per la solidaritat de centenars de treballadors de SEAT presents a la sala), AISCONDEL, PAPELERA, HISPANO OLIVETTI, IBERIA RADIO.AFA. Tots ells tenen una gran importància perquè es lliguen a batalles recents d'envergadura. Cal desenrotllar entorn d'ells el combat de masses a les fàbriques, sabent lligar-lo a totes les reivindicacions, a la solidaritat amb els de la TERMICA pendents de consell de guerra, amb CAMACHO i els de Pozuelo, amb FINA i els altres advocats laboralistes.

ELS NOUS MINISTRES ES DESTAPEN

Julio Rodríguez. Educació i Ciència:

"Un dels objectius que m'he proposat és posar terme a la subversió a la Universitat", va dir a Granada, el 23-6-73, i va afegir que li és indiferent la ideologia política que puguin tenir professors i alumnes, sempre que llur actuació dintre la Universitat sigui "estrictament universitària", sense pretendre utilitzar la Universitat per fer política. (I vostè, Sr. Rodríguez, no fa política a la Universitat? No és fer política acceptar el rectorat de l'Autònoma de Madrid quan l'estatut universitari era suspès? No és fer política clausurar el departament del prof. Carlos París, i muntar consells de disciplina contra nombrosos estudiants "subversius" de Madrid? Etc.)

T. Fernández Miranda. Vicepresident:

"Portaré aquesta camisa blava sempre que la proclamació dels meus origens polítics i el sentit de milícia que simbolitza siguin una definició de les meves lealtats. Però la norma comuna per a mí serà la camisa blanca (..) que representa una voluntat d'integració per a tots els espanyols, sense dogmatismes excloents" (23-6-73). No serà, don Torcuato, que la camisa blava, símbol d'un fanatisme passat de moda en què gairebé ningú no creu -segurament vostè tampoco- no s'adiu per als ambients del món de la finança i de les festes de l'alta societat? La camisa blava és un signe més o menys "líric" d'un passat al qual vostès no poden renunciar; la camisa blanca (i corbata) és el que porten els autèntics amos del país (però no "tots els espanyols").

Utrera Molina, Vivenda:

"(...) accentuar el dinamisme social d'una justícia que, tot i haver assolit nivells importants, ha de preocupar-se ara d'omplir els espais perduts en el desenrotllament accelerat d'aquests anys" (25-6-73). Exemple d'aquesta "justícia" en el terreny de la vivenda: malgrat la inversió de 22 mil milions per combatre l'especulació del sòl, aquesta no ha parat de créixer. 22 mil milions de les butxaques dels contribuents que hauran anat a parar... a les butxaques de qui?

ituació dramàtica
lavicultura i la ramaderia

a carn, la llet i els ous són alis de primeríssima necessitat. Tothom ssita consumir-ne. El poc valor aditiu dels salaris fa que la gent es nti per la carn de pollastre i per e porc, que són les més barates del at. En la producció d'aviram i de s Catalunya ocupa el primer lloc panya i, encara que en menor proporés també important la nostra ramade 's boví. Però aquestes tres products travessen ara una situació greu, ietant, una situació que esdevé desrada per gran nombre de petits proors i que repercuteix sobre els condors.

s pinsos compostos

l bestiar s'alimenta amb pinsos comos en els quals hi entra fonamental- la farina de soja i de peix, que ha rimentat un fort increment de preu ls mercats internacionals. El 1972 reú de la farina de soja era de 8'40 ates el quilo i ara ha arribat ja a essetes o més i la puja segueix. Aia que els pinsos compostos s'encarei també i que la producció avícola i Bera esdevingui ruïnosa.

Espanya la producció de la farina oja està en mans d'onze fàbriques. ajor part pertanyen a empreses norda zanes. El govern no solament permet questes fàbriques apugin els preus com vulguin, sinó que les deixa es del control de calitat a jutjar es nombroses adulteracions que es aten cada dia, segons varen denun- en una assemblea a Valladolid, fa els fabricants de pinsos compostos ord d'Espanya.

s importacions

l'anterior número de TREBALL denun m ja el perjudici greu que la nefas olítica d'importacions del govern als camperols i a tot el poble. No de més repetir-ho perquè, al costat de l'elevat cost dels pinsos, la importació massiva, en benefici exclusiu del capital monopolista, de canals de porc i de vedella, contribueix a enfonsar la producció nacional i sobretot els petits productors, que són molt nombrosos.

Aquestes importacions són, a més a més, primades pel govern espanyol. Ens costen diners per dos costats. És monstruós però és real, com ho és que mentre que el criador de porcs ha de baixar el preu unes 15 pessetes per quilo, el consumidor en paga de 5 a 10 pessetes més.

La Cambra Sindical Agrària de Barcelona denuncia clarament la política del règim franquista quan diu que en el capítol de les estadístiques pot ser una brillant operació que la indústria espanyola exporti a compte que ens paguin amb canals de porc o de vedella; però que en el quadre de les realitats això suposa una operació ruïnosa per la nostra riquesa agropecuària ("La Vanguardia",23-6-73).

On hem arribat ja

La Cambra Oficial Sindical Agrària de la "província" de Barcelona fa algunes revelacions que mostren fins a on s'està arribant i com són de negres les perspectives dels sectors avícola, porcí i boví.

L'avicultor està perdent en aquests moments unes 15 pessetes per cada pollastre d'un quilo i sis-cents grams de pes. La Cambra afirma que, si no es posa remei a la situació actual, d'ací a dos mesos el pollastre i els ous esdevindran articles de luxe i aquests productes costaran al consumidor el doble que ara.

Com serà aquesta situació que molts avicultors sacrifiquen les gallines reproductores i les ponedores. No és, per tant, exagerat ni de lluny qualificar la crisi de desesperada i de catastròfiques les seves conseqüències futures.

I la llet...

L'augment del preu dels pinsos compostos és també la causa fonamental, sense oblidar tampoc aquí les importacions de matèries làcties, de la crisi que afecta les comarques del Pirineu, importants productores de llet,sobretot el Pallars, l'Urgellet, el Segrià... La principal riquesa de la població rural pirinenca està en perill. Centenars, per no dir milers, de petits ramaders, quasi el 80% de la població, es troben abocats a una situació de la qual no saben com sortir-ne.

La situació és dramàtica de veritat. La solució comença -no hi ha altre camí possible- per enderrocar el règim que és causa de tot aquest desgavell.

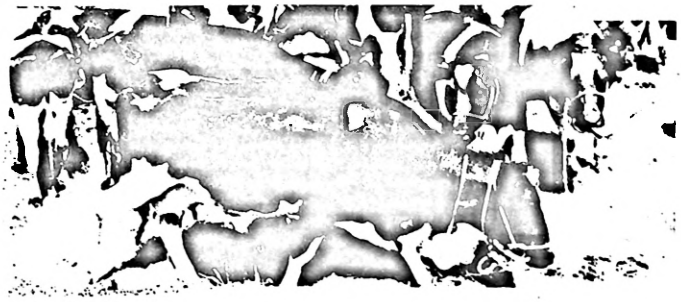

FORMA ORIGINAL DE LLUITA OBRERA A FRANÇA

Besançon (França). Els treballadors de la fàbrica de rellotges Lip, confrontats amb el perill de liquidació de l'empresa pels seus nous propietaris suïssos - que suposaria la desaparició de la quasi totalitat dels llocs de treball, més de mil -, han emprès una forma de lluita que ha despertat la simpatia i l'admiració d'amplis sectors de la classe obrera i l'opinió pública de França.

"Com que no ens volen pagar, ens pagarem nosaltres mateixos!" Primer pas: els obrers s'incauten dels stocks existents de rellotges i els amaguen. Segon pas: ocupen la fàbrica, la posen en funcionament i organitzen el servei de venda per tal de mantenir una font d'ingressos que permeti de seguir pagant tots els salaris.

Les comandes afluexen de tot arreu: comprar un rellotge Lip "autogestionat" és un acte militant... i a més profitós, perquè es ven a preu de cost, 42% més barat que a les botigues. La solidaritat s'estén i la patronal queda totalment aïllada. Es il.legal l'acció? Evidentment. Però tan legítima com a arma defensiva que fins i tot l'alcalde adjunt de la ciutat va a rebre de mans de la treballadora més veterana el primer dels rellotges fabricats així; l'arquebisbe hi dóna la seva benedicció.

Els treballadors porten els comptes de manera escrupulosa, i estan disposats a cedir l'empresa als seus propietaris quan tot s'arregli. Amb els comptes ben clars! Mentrestant, manifesten així la seva decisió i la seva unitat. Demostren, de passada, que els capitalistes són una classe parasitària de la qual és possible prescindir; que els treballadors -obrers, administratius i tècnics -poden fer funcionar ells tots sols la fàbrica. I posen també de manifest que es pot desafiar la mateixa legalitat burgesa quan els objectius són sentits com a legítims pels treballadors i la població. L'existència de llibertats polítiques ha facilitat molt l'acció obrera.

La vaga de Lip és una vaga original, on els vaguistes van puntualment a la feina i els esquirols(escassos) es queden a casa...

EXPLOTACIÓ LITERALMENT SAGNANT

El 1972 s'han produït a Catalunya 236.050 accidents de treball, amb 424 morts i 2.855 casos greus. Des del 1969 el nombre d'accidents registrats s'ha elevat en 54.007 casos, o sigui un 30% més. I el nombre de morts, en 167: un 65 per cent més!

Alguns diaris assenyalen com a fet a destacar la tasca de la Inspecció Provincial de Treball de Barcelona (només a la "província" de Barcelona hi ha hagut l'any passat 192.257 accidents de treball amb 315 morts i 2.248 casos greus) que va aixecar el 1972 actes per infracció de les normes de seguretat i higiene en el treball a 2.451 empreses, la qual cosa va suposar 14.857.239 pessetes de sancions. I què? Un cop pagades, com una partida més de "despeses imprevistes"- partida ben petita, perquè fixem-nos que el promig surt a poc més de 6.000 pessetes per empresa- quines mesures s'han pres per tal que la sagnant estadística dels accidents de treball canviï de signe? És just que es sancioni els capitalistes que no compleixin les normes per evitar accidents, i creiem que a la "província" de Barcelona hi ha més de 2.451 empreses que no les compleixen, però moltes més. Però endemés del càstig, que hauria de ser més en consonància amb les dolorosos conseqüències, hi ha d'haver el remei. No es pot tolerar que els explotadors saldin la seva responsabilitat amb dos rals i mig i... tornem-hi, que no ha estat res!

El problema és paorós. Les causes raden senzillament en l'absoluta llibertat d'explotació que el règim feixista dóna als capitalistes, amb l'ajut de policies, tribunals especials i presons, i en l'absoluta manca de llibertats de la classe obrera, del poble. La solució no podem trobar-la més que en la lluita. En la lluita reivindicativa, a la qual cal incorporar amb més força aquesta qüestió de la seguretat en el treball i del seu control obrer, i en la lluita per acabar amb el règim de Franco-Carrero.

Se'ns diu que el dia 4 d'aquest mes el ministre de treball inaugurarà a Barcelona el primer "Instituto Territorial de Higiene y Seguridad del Trabajo" amb jurisdicció a Catalunya, Balears, Castelló, València, Alacant, Sòria, Logroño i Navarra. El "Noticiero" del 27 de juny porta una llarga entrevista d'August Valera amb el director d'aquesta nova cosa, Antoni Viñas Fontanals, en la qual hi ha una curta pregunta i una curta resposta que ho diuen tot. Pregunta el periodista, referint-se als equips d'inspecció del nou organisme:

-Tindran força executiva?

I la resposta d'en Viñas és:

-No. Informativa.

Clarissim. Una decoració (ah! però la "millor d'Europa"!) que no farà més que el que fa la Inspecció de Treball i això que aquesta té la facultat d'imposar sancions.

INTOXICACIO A LA MODEL DE BARCELONA

Degut al mal estat de certs aliments, s'ha produït una intoxicació que ha afectat a gran nombre de presos de la Model de Barcelona. Alguns dels polítics, com Adonio GONZÁLEZ, de Badalona, han estat tan greus que ha calgut hospitalitzar-los. Aquesta no és més que una petita mostra de les condicions de vida a les presons franquistes.

EXPLOSIO A TARRAGONA

El 2 de juny va fer explosió una caixa en una casa deshabitada del carrer Bisbe Borràs, s/n., que contenia bombes de mà i municions. El fet es va produir perquè uns nens van remenar la caixa; 2 d'ells van resultar ferits (un va perdre una mà). La premsa va amagar el fet (esmentant-lo només a la plana de "successos").

La casa era propietat del difunt coronel Bernardino Fernández, conegut ultrafeixista (que després de la jubilació havia fet grans negocis al P.P.O.). La vídua va declarar a comissaria conservar a casa força armament i plans d'actuació (amb noms i adreces de persones a "neutralitzar"). Se sap que existeix almenys un altre arsenal a la ciutat.